

NAPAD IN OBRAMBA

Včeraj smo slišali, da so številni Newmanovi načrti imeli skromen uspeh. Newman pa je kljub vsemu na stara leta ohranil notranji mir, gotovost in vedrino. Bil je preroški duh, zato ga v njegovem času mnogi niso razumeli. Ni si želel slave, ampak samo to, da njegovo delo pomaga drugim.

V vseh dolgih letih življenja je Janez Henrik enkrat samkrat stopil v odprto bitko v javnosti. To je bila neobičajna bitka, vanjo je stopil ranjen od napada, a izbojeval je najsijajnejšo zmago.

Leta 1863 se je v neki reviji pojavila osupljiva trditev: »Resnicoljubnost ni bila nikoli krepost rimske duhovščine. Pater Newman nas je poučil, da ta tudi ni potrebna.« Pisec te hude obtožbe je bil pisatelj Charles Kingsley. Ker pa ni napadel le Newmana osebno, ampak vse katoliške duhovnike, je moral Newman zadevo razčistiti. Ni mogel pustiti ljudi v dvomih glede tega, ali je resnica pomembna za katoliške duhovnike in ali je dejansko rekel, da je laž dovoljena in dobra. S Kingsleyem si je začel dopisovati in je zahteval opravičilo, on pa je odgovarjal s posmehom.

Kaj naj torej stori, da dokaže javnosti, da ne podpira laži? Morda se je med ljudmi zares utrdila misel, da je zvit človek in da je bil njegov prestop v Katoliško cerkev neiskren. Rekel si je: »Moram jim dati pravi ključ za vse

svoje življenje. Moram pokazati, kaj sem, da iz tega spoznajo, kaj nisem.«

Vedel je, da se bo moral duhovno razgaliti pred svetom. Odločil se je, da oriše zgodovino svojega duha. Podal bo obračun za korak, ki se je zdel mnogim tako presenetljiv: zapustil je Cerkev svojih staršev in svoje mladosti ter se priključil Cerkvi, od katere se je nekoč odvrčal z odporom.

Tako je Newman začel pisati zgodovino svojih verskih prepričanj, da pokaže, kako so se skozi leta razvijala. Opisoval je zgodovino oxfordskega gibanja in svoj delež pri njem. Delo je izhajalo v podlistkih v dnevnem časopisu. Skoraj brez premora je pisal dva meseca, tudi po šestnajst ur na dan. Navajal je samo točna in preverjena dejstva.

Obnavljanje oddaljenih dogodkov v spominu je pomenilo velik napor, breme in bolečino. Včasih so ga videli, kako se sklanja nad svoje pisanje in mu na papir kapljajo solze. Tako se je v bolečinah porajala mojstrovina, napisana tako vestno in tako iskreno, da je pretresla vso Anglijo. Knjigi je dal naslov *Izpoved mojega življenja*. Vsaka izdaja časopisa, v kateri je izšel Newmanov podlistek, je bila razgrabljena. Njegovo ime je bilo naposled oprano krivde. Tožnik je moral utihniti.

Po dolgih letih so ga obiskali otroci njegovih dveh sester, ki so tačas odrasli. Žalostilo ga je, da se je moral postarati, preden je sestra Jemima pozabila na zamero, ki jo je gojila vse od njegovega prestopa v Katoliško cerkev. Njegova brata Frank in Charles pa sta bila vse življenje nekoliko čudaška in nista iskala stika s svojim starejšim bratom Janezom Henrikom.

Iz Newmanovih duhovnih spisov:

Molitev doseže vse tisto, kar po naravni poti ni mogoče. Blaženo Devico kličemo kot Devico Mogočno, ker ima silen dar molitve, in sicer v večji meri kot kdor koli, angeli ali svetniki. Nihče nima takšnega dostopa do Vsemogočnega kakor njegova Mati. Nihče nima njenih zaslug. Njen Sin ji ne odreče ničesar, kar ga prosi, in v tem je njena moč. Ko varuje in brani Cerkev, nam nič ne more škodovati, ne visokost ne globokost, ne ljudje ne hudobni duhovi, ne vladarji ne moč človeka. Kajti človeško življenje je kratko, Marija pa kraljuje zgoraj in je Kraljica na veke.

Kraljica vseh svetnikov – prosi za nas!

Sveti Janez Henrik Newman – prosi za nas!